

Socialistiskt alternativ:

Palestina/Israel-konflikten: Vilken lösning?

Följande text [från januari 2009] är ett bidrag till diskussionen om de frågor som Palestina/Israel-konflikten reser och förespråkar en socialistisk lösning. Det gör inte anspråk på ge ett uttömmande svar på alla de frågor som konflikten reser, utan är mer att betrakta som ett inlägg om det strategiska perspektivet för en lösning av Palestina/Israel-konflikten.

Israels invasion av Gazaremsan [som inleddes i början av januari 2009] var bara det senaste i en lång rad av militära angrepp som syftar till att försöka krossa det palestinska folkets motstånd och dess beslutsamhet att själva få bestämma över sina villkor.

Hittills beräknas mer än 1 300 palestinier ha dödats mot 13 israeler. Till och med innan det att stridsvagnarna rullade in i Gaza, hade det oupphörliga flygbombardemanget, med ett angrepp var tjugonde minut, tagit livet av mer än 400 palestinier. En majoritet av de som dödats var civila, varav många var barn.

Som kontrast till denna orgie av död och förstörelse har Israel drabbats av en handfull förluster till följd av de förnyade raketattackerna mot Israels sydliga städer. Faktum är att under de senaste åtta åren har ett tjugotal människor i Israel dödats av Hamas raketer medan 1 700 palestinier fallit offer för sionistiska angrepp sedan Israel evakuerade Gaza 2005.

Till och med under de sex månaderna av vapenvila under förra året dog 22 människor, inklusive barn, för israelisk hand i Gaza. Kort sagt, att påstå att Israels angrepp var ett ”proportionellt” gensvar på Hamas attacker med sina primitiva och föga träffsäkra raketer är att leka med ord.

Israel ljuger

Israels välldrillade propagandamaskin rättfärdigade invasionen med en spärreld av lögn. Den hävdade att Israel angrep Gaza därför att Hamas brutit den sex månader gamla vapenvilan i december och återupptagit raketattackerna på de israeliska bosättningarna.

Men den vapenvila som överenskomts i juni förra året iakttogs aldrig på allvar av Israel. Man kom överens om att Israels blockad av Gaza skulle mildras eller hävas; en blockad som lett till att 80 procent av Gazas befolkning levde på motsvarigheten till 14-15 kronor om dagen. Man kom också överens om att gränsövergångarna till Egypten skulle öppnas, men inte heller det förverkligades.

Hamas ”avbrytandet” av vapenvilan var bara ett erkännande av den verkliga situationen; att Israel aldrig upphört med sina attacker inne i Gaza under vapenvilan.

Skulden ligger på de israeliska sionisterna

Israels regering har cyniskt letat efter en förevändning för att sätta igång ett angrepp i lämplig tid för att påverka utfallet av det israeliska valet i februari. Den styrande Livni/Barak-regeringen låg illa till i opinionsmätningarna och såg ut att kunna förlora kraftigt till högern i Likudpartiet – vilket lovat att tillintetgöra Hamas. Den nuvarande koalitionen hoppas att stjäla Likuds kläder genom att utdela ett hårt och blodigt slag mot Hamas.

Skulden för den konflikten vilar helt och fullt Israel. Sedan Israel drog sig tillbaka från Gaza 2005 har det gjort allt det kunnat för att hindra området från att stabiliseras och utvecklas, inte minst genom att begränsa Gazas förbindelser med omvärlden.

Hamas valdes av en majoritet av befolkningen i Gaza i det val som hölls i januari 2006. Istället för att erkänna detta mandats legitimitet och överföra den verkliga kontrollen över området till dess folkvalda regering, har Israel spelat under täcket med Fatah på Västbanken för att få bort Hamas.

Ingen "förändring" för Israel

Reaktionen från USA:s och EU-ländernas regeringar har varit nog så förutsägbar. De har vägrat att entydigt fördöma det israeliska angreppet, och istället upprepat de israeliska lögnerna om att Hamas bär ansvaret för att bryta vapenvilan.

President Bush tog öppet ställning för Israel och USA använde – återigen – sin vetorätt i FN:s säkerhetsråd att förhindra att säkerhetsrådet krävde stopp för Israels aggression. Och USA:s ny-tillträdde president Barak Obama? Han gömde sig bakom Bush med motiveringen att USA "bara har en president åt gången", något som tydligen inte gällde den amerikanska ekonomin där Obama gav uttryck för sina åsikter så gott som dagligen. Så mycket för "förändring" och ny start för amerikansk politik: När det kommer till att backa upp Israel är det "business as usual".

Det faktum att USA och EU är och förblir solida uppbackare av Israel, vilket de varit sedan dess tillkomst 1948, beror ytterst på att den israeliska staten agerar "vakthund", som en inflytelserik israelisk dagstidning en gång uttryckte det, för västs intressen i regionen – en vakthund som till och med är kärnvapenbestyckad.

Som belöning för sitt idoga vaktande kommer Israel – från och med oktober förra året – att totalt mota över 30 miljarder dollar i amerikanskt stöd över en tioårsperiod, vilket är en ökning från 24 miljarder dollar från den föregående tioårsperioden. Det är ett stöd som har möjliggjort för den israeliska krigsmakten att bli till en formidabel motståndare för vem som än hotar att utmana västs, och dess egna, intressen i regionen.

Föraktlig

Inte mindre föraktlig är reaktionen, eller snarare bristen på sådan, från de arabiska ledarna för de omkringliggande staterna och Fatah i Palestina. Egyptens ledare Mubarak var tyst till dess de israeliska markstyrkorna ryckte in – inte förvånande eftersom regimen envetet vägrat att öppna den södra gränsövergången till Gaza, något som de lovat att göra i samband med vapenvilan. Till och med när tusentals palestinier flydde undan flygbombardemanget i december vägrade Kairo att öppna sina gränser för att låta dem få en fristad i Egypten.

Det är i själva verket en öppen hemlighet att Egypten tillsammans med de ärkereaktionära oljemonarkierna med glädje skulle vilja se Israel utdela ett förintande slag mot Hamas, som är motståndare till deras fega samarbete med imperialismen och det sionistiska Israel.

Det islamistiska Hamas

Hamas milis kämpade tappert för att hindra den israeliska framryckningen trots att det är i ett svårt underläge mot Israels högteknologiska flygvapen och välutrustade armé, Hamas hoppades uppenbarligen på att kunna upprepa Hizbollahs framgångar i Libanon 2006 mot den israeliska krigsmakten.

Men att stödja Hamas väpnade kamp för att försvara Gaza är inte detsamma som ett politiskt stöd för Hamas utan ett erkännande av faktum; Hamas är idag den legitima representanten för Gazas befolkning och dess vilja att försvara sig mot det israeliska angreppet.

Medan dess regering har välkomnats av många för att ha infört en grad av politisk stabilitet och för att stoppat den endemiska korrupktion som var förknippad med Fatahs styre, har detta uppnåtts till ett högt politiskt pris. Hamas har drivit igenom ett system av reaktionära islamiska lagar, samtidigt som det förbjudit och förföljt andra islamistiska partier och icke-islamistiska partier och media.

Dess variant av antidemokratisk och religiös anti-imperialism är en fälla för det palestinska folket och kan aldrig ena de olika befolkningarna i Mellanöstern. Det kan heller aldrig vinna allierade inne i Israel för störtandet av den sionistiska israeliska staten vilket är en grundförutsättning för stabilitet och rättvisa i regionen.

Nej till tvåstats-lösningar

Det senaste utvecklingen understryker än en gång att drömmen om en stabil ”tvåstats”-lösning för Palestina/Israel-konflikten är en ren illusion. Så länge det existerar en sionistisk stat i regionen som är byggd på etnisk rensning, diskriminering och förtryck av palestinierna, kommer en palestinsk stat alltid att leva farligt med en sådan granne, än mer en ministat som saknar varje möjlighet att suveränt styra över sina villkor.

Slutmålet för palestiniernas kamp måste vara en enad sekulär statsbildning som förenar och stöds av områdets alla etniska grupper – men inte en gemensam statsbildning där den palestinska bourgeoisin förenat sig med den israelisk judiska för att exploatera den stora majoriteten av befolkningen likt dagens Sydafrika där majoriteten av befolkningen exploateras av landets såväl svarta som vita bourgeoisie och där en rad sociala frågor lämnats olösta.

Istället måste kampen för en enad statsbildning handla om kampen för en arbetarstyrd stat, en stat där majoriteten gemensamt äger och i demokratiska former styr banker, storföretag och andra ekonomiska resurser utifrån sina gemensamma behov.

För en gemensam framtid utan exploatering, förtryck och rasism!

Mot den sionistiska israeliska staten måste revolutionära socialister föra fram ett program för de palestinska arbetarnas, böndernas, lägerflyktingarnas sociala och politiska frigörelse – baserat på de palestinska massornas egna demokratiska organ och förmåga till självförsvar. En massrörelse som erbjuder den israelisk-judiska arbetarklassen möjligheten att bryta med den sionistiska israeliska staten och förena sig med de palestinska massorna i skapandet av en gemensam framtid utan exploatering, förtryck och rasism.

Men en revolutionär omvälvning i Palestina kommer lika lite som andra revolutioner före den att kunna göra halt vid de omkringliggande ländernas gränser. Den kommer att inspirera och dra med sig miljoner människor över hela regionen i gemensam kamp mot områdets reaktionära och korrupta regimer, mot de godtyckligt av imperialistiska intressen, uppritade gränser som delar regionens bröder och systrar från varandra: För Mellanösterns socialistiska förenta stater!

(Publicerad av *Socialistiskt Alternativ* 210109)